

lärer kunna inträda fortare, än i mån af de nu varandes afgång; och under medvetande häraf, tvekar jag icke att vördsamt föreslå, att den byggnadsskyldighet, som hittills ålegat församlingarne å pastorsboställen, öfverflyttas på pastorerna sjelfve.

Om remiss af denna motion till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1869.

G. Bjerkander.

N:o 91.

Af Herr **G. Bjerkander:** Om ändring af lagens stadgande i 2 kap. 1 § Rättegångs-balken, rörande tiderna för tings hållande på landet.

Det sena rättegångsväsendet på landet har i många år varit öfverklagadt, och förslag hafva blifvit väckta om afhjelpande af denna olägenhet medelst flera ting på året än som nu är stadgadt, men huru snart något resultat häraf kan vinnas är ganska ovisst. Emellertid synes det vara skäl uti att, under afvaktan på en mera genomgripande reform, söka att såsom en öfvergång afhjelpa de brister, som förefinnas i nu mera föråldrade stadganden.

Uti 1 § af 2 kap. Rättegångs-balken samt en Kongl. Förordning af den 13 Januari 1757 stadgas, att ting å landet skola hållas om sommaren emellan Walborgs- och Midsömmarsdag, eller å en tid af 6 à 7 veckor, då deremot längre tid för de öfriga eller vinter- och hösttingen är medgifven. I domsagor, der 3 tingslag äro och således 9 ting om året, hvardera med 8 rättegångsdagar och derutöfver, är det alldeles uppenbart att tiden för sommartingen är för kort, hvilket ock en mång-årig erfarenhet ådagalägger, och hvad blir följderna? Jo, antingen blifver

domaren sjelf lagbrytare, derigenom att han nödgas öfverskrida den stadgade tiden, eller också håller han rättegångsdagarna på alla tingsställen, men kan icke avsluta tingen förr än frampå hösten. I förra fallet är det allmänheten som vinner, genom en ferm expedition och domaren som förlorar, genom det ansvar som åtföljer lagöfverträdelsen; i sednare fallet förlorar allmänheten, genom en försenad expedition, och domaren blifver så öfverhopad af handlingar på en gång, att han måste hafva stor svårighet att kunna reda sig dermed, till föga gagn för lagskipningen; man måste nemligen besinna, att en domare på landet har mycket annat att göra under sommartiden än hålla ting, ty detta är den enda tid, då syner och egodelningsrätter kunna hållas, hvartill kommer vittnesförhör från Hofrätter och andra domstolar, häktade personer m. m.

Då nu anmärkta stadgande således är orimligt, och icke kan utan allmänhetens skada efterleivas, så tager jag mig friheten föreslå, att så väl 1 § af 2 kap. Rättegångsbalken som Kongl. Förordningen den 13 Januari 1757 måtte upphävas, och i stället stadgas: att, der 3 ting årligen hållas, året skall indelas i tre lika afdelningar för hvarje, inom hvilka ting må hållas, i öfverensstämmelse med hvarje ords olika förhållanden.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1869.

G. Bjerkander.

N:o 92.

Af Herr G. Bjerkander: derom att, vid bevillnings erläggande för fast egendom, afdrag måtte egaren medgifvas för den skuld, hvori han för egendomen häftar.

Vid sistlidne riksdag väcktes motion derom, att »till inkomst af kapital skulle räknas ej allenast ränta för utlånade eller i räntebärande